תלמודו בידו

קידושין — דף ב עמוד א

א] באלו דרכים אשה נקנית לבעלה ?

ב] באלו דרכים אשה קונה את עצמה מבעלה שתוכל להינשא לאחר, ובאלו דרכים יבמה קונה את עצמה מן היבם ?

ג] האם יבמה נקנית ליבם בכסף, שטר וביאה ?

ד] מדוע המשנה נקטה "האשה נקנית", ולא "האשה מתקדשת" ?

א] **כסף:** האיש נותן לאשה כסף או שוה כסף, ואומר לה "הרי את מקודשת לי".
ושיעור הכסף: לבית שמאי, דינר של כסף או בדבר השוה דינר.
לבית הלל, פרוטה של נחושת או בדבר השוה פרוטה.
שטר: כותב על נייר [אפילו אינו שוה פרוטה] "הרי את מקודשת לי", ונותן לה.
ביאה: בא עליה, ואומר לה "התקדשי לי בביאה זו".

ב] **אשה:** בגט שהבעל נותן לה, או במיתת הבעל.
יבמה: בחליצה או במיתת היבם.

ג] **בביאה:** נקנית ליבם, ונעשית אשתו לכל דבר. ואם רוצה לגרשה, צריכה גט.
בכסף ובשטר: מן התורה אינם מועילים בה, ואם רוצה לפוטרה צריכה חליצה.
וחכמים תקנו מאמר ליבמה, שפוסלה ליבום על שאר האחים.
אבל אינה יורשה או מיטמא לה, ואינה נפטרת בגט בלא חליצה.
מאמר היינו שנותן לה כסף או שטר, ואומר לה שקונה אותה ליבום.

ד] מפני שהמשנה הזכירה כסף כאחד מדרכי הקידושין באשה, ולגבי קידושי כסף מתאים יותר להשתמש בלשון קנין.
שמקורו נלמד בגזרה שוה "קיחה קיחה" משדה עפרון, וקיחה היא לשון קנין.

הסיכומים "תלמודו בידו", הם באדיבות מכון "מעשה חושב".
שגיאות מי יבין, נא לשלוח כל הערה הן בהבנת הדברים והן בעריכתם לtalmudobiyado@gmail.com
נתרם לזכות **רייזל, פנחס, פערל בלומא, גאלדא, ובנימין עסטרייכער** שיחיו